

Dragostea-i... un nesfârșit

Gabriel Stănciulescu

Dragostea-i... un nesfârșit!

Mă întreb mereu și n-am primit răspuns,
De ce când îți dorești mai mult... te înșeli?
De ce când iubești adesea ești pătruns
De bănuiele și absurde îndoiele?

Mi-aș fi dorit să nu mă înșel, nicicum,
Puteam să pun prinsoare cu trecutul,
Că pașii mei se îndreaptă spre un drum,
Că rostul... revendică începutul.

Mi-ai dăruit din absurdul firii tale,
Și-am suferit de grele boli, dorite,
Dar eu tânjesc să ne găsim o cale
Nu alei, ce le ții, de ochi ferite.

Te țin în brațe și văd cum trepidezi,
Sărutul meu te soarbe în neștire,
Ne adulmecăm și tu mă-mbrățișezi
Când savurez izvorul de iubire.

Eu te iubesc și când se-ncruntă norii,
Sunt realist și adesea răvășit,
M-am obișnuit cu fricile plăcerii...
Știind că dragostea-i... un nesfârșit.

Autor: Gabriel Stănciulescu